

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș și Petru Moraru,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Coștaș și de partea vătămată Țenti Svetlana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui

Țenti Irina Alexandr, născută la 15 august 1982, originară și domiciliată în or. Edineț, str. Cehov, 13

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. 23.01.2014 – 29.07.2014 (prima instanță)*
- 2. 26.08.2014 – 29.04.2015 (instanța de apel)*
- 3. 03.07.2015 – 03.11.2015 (instanța de recurs ordinar)*

Colegiul penal lărgit asupra recursurilor în cauză

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 29 iulie 2014, *Țenti Irina Alexandr* a fost achitată de sub învinuirea înaintată în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (5), 287 alin. (2) lit. b) și art. 42 alin. (5), 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunilor.

2. Prin rechizitoriu, lui Țenti I. i s-a înaintat învinuirea pentru faptul că la 09.05.2013, aproximativ la ora 17.30 prin înțelegere prealabilă cu Țenti O., Țenti I. activînd în calitate de instigator, avînd scopul de a se răzbuna pe Țenti S. pentru faptul că în aceeași zi, ultima i-a arătat un gest indecent, ambele aflîndu-se în acel moment în magazinul alimentar „Alina”, situat pe str. Independenței 101, or. Edineț, care este

obiect de deservire publică, fapt ce l-a determinat pe Țenti O. la săvârșirea acțiunilor huliganice exprimate prin încălcarea ordinii publice și lipsei vădite de respect față de societate, prin aplicarea loviturilor cu pumnii pe diferite părți ale corpului părții vătămate Țenti S., care se afla la cumpărături în magazinul menționat, drept urmare cauzându-i ultimei vătămări corporale medii.

Tot ea, continuându-și acțiunile criminale, prin înțelegere prealabilă cu Țenti O. în timpul comiterii acțiunilor huliganice în magazinul alimentar „Alina”, activînd în calitate de instigator, l-a determinat pe Țenti O. la aplicarea multiplelor lovituri părții vătămate Țenti S., care la fel se afla în magazinul menționat. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1088/D din 18.05.2013 acesteia i s-a cauzat traumă cranio-cerebrală asociat manifestată prin contuzie cerebrală minoră, fracturi ale proceselor transversale din stînga L.1, L.2, L.3, fracturi ale oaselor nazale pe stînga fără deplasare, fractură a septului nazal cu edem a nasului, echimozele pe față, pavilionul auricular stîng și regiunea lombară, edem și echimoză mucoasa buzei superioare, care se califică ca vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Acțiunile lui Țenti I. au fost încadrate în baza:

- art. 42 alin. (5), art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi *instigator la săvârșirea huliganismului, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni, care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită săvârșit de două sau mai multe persoane;*

- art. 42 alin. (5), art. 152 alin. (2) lit. (e) Cod penal, după indicii calificativi *instigator la cauzarea vătămării intenționate medii a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață, săvârșit de două sau mai multe persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror și partea vătămată Țenti S.

3.1. Procurorul în apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpata Țenti I. să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza:

- art. 42 alin. (5), art. 152 alin. (2) lit. (e) Cod penal la 5 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal pe un termen de probă de 3 ani.

- art. 42 alin. (5), art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10 000 lei.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total de pedepse, a-i stabili o pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare, cu suspendarea

executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10 000 lei.

În motivarea cerințelor sale, procurorul a indicat că prima instanță contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, nu a dat apreciere fiecărei probe administrate de către partea acuzării din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor în ansamblu. În acest sens, a considerat că prima instanță incorect a emis o sentință de achitare, în pofida faptului că cumulul de probe dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

De asemenea, procurorul a mai indicat că, vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunilor incriminate se dovedește și prin CD-ul cu înregistrările video din 09.05.2013 de la locul săvârșirii infracțiunii anexat la materialele dosarului, prin care se confirmă faptul că în momentul când soțul inculpatei, Țenti Oleg, îi aplica lovituri părții vătămate Țenti S., inculpata îl determina prin cuvinte să continue să o lovească.

Drept urmare, apelantul a subliniat faptul că, inculpata a avut calitatea de instigator, adică a determinat autorul să ia hotărârea de comitere a infracțiunii și să o pună în executare, rol pe care cu certitudine l-a îndeplinit Țenti I. în speța dată.

Din aceste considerente, procurorul a considerat că vinovăția inculpatei a fost pe deplin dovedită, iar sentința de achitare este ilegală și neîntemeiată, urmînd a fi casată cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatei să-i fie aplicată o pedeapsă corespunzătoare faptei comise.

3.2. Partea vătămată Țenti S. prin cererea de apel înaintată a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpata Țenti I. să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza:

- art. 42 alin. (5), art. 152 alin. (2) lit. (e) Cod penal, la 3 luni închisoare;
- art. 42 alin. (5), art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 luni închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total de pedepse, a-i stabili o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni.

Întru argumentarea cerințelor înaintate, partea vătămată a indicat că, prima instanță a ajuns greșit la concluzia de a o achita pe inculpată, din considerentul că aceasta nu a apreciat obiectiv probele administrate de către organul de urmărire penală, care după părerea sa dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatei Țenti I. în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Mai mult ca atît, apelanta a menționat că la materialele dosarului este anexată o probă materială, un CD cu înregistrările video din 09.05.2013 de la locul săvârșirii infracțiunii, care demonstrează implicarea inculpatei la săvârșirea infracțiunilor.

Drept urmare, a solicitat instanței casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpata să fie condamnată și să-i fie aplicată o pedeapsă proporțională cu faptele comise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 aprilie 2015 apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea fără modificări a sentinței atacate.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt nefondate și urmează a fi respinse.

Astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a examinat multilateral cauza penală și a cercetat obiectiv probele administrate pe caz, le-a dat o apreciere corectă și justă, raportîndu-le la împrejurările de fapt și aspectele de drept, ce au determinat emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatei Țenti I.

De asemenea, instanța de apel a remarcat că, prima instanță a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și în baza art. 101 Cod de procedură penală a dat probelor o apreciere legală din punct de vedere a pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele cercetate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Tot în același context, instanța de apel a notat că declarațiile părții vătămate Țenti S. justificat au fost apreciate critic de către prima instanță, din motivul că nu confirmă faptul săvîrșirii acțiunilor infracționale incriminate inculpatei.

Mai mult de atît, prin propunerea privind scoaterea de sub urmărire penală și încetare a cauzei penale în privința lui Țenti I. din 30.10.2013, se indică asupra faptului că Tenți O. din proprie inițiativă a început a o maltrata pe Țenti S., deoarece ultima l-a provocat prin demonstrarea unui gest indecent în adresa sa și atunci cînd acesta a intrat în magazin, partea vătămată în continuu îl numea cu cuvinte necenzurate, ceea ce a constituit un catalizator pentru Țenti O. de a-și continua acțiunile violente, și prin urmare, în privința acestuia este deja intentat un dosar penal pentru acțiunile infracționale comise, iar în acțiunile lui Țenti I. lipsesc semnele constitutive ale componentelor prevăzute la art. 42 alin. (5), 287 alin. (2) lit. b) și art. 42 alin. (5), 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel procurorul și partea vătămată au declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de condamnare în privința inculpatei Țenti I.

6.1. Procurorul, prin cererea de recurs înaintată solicită casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul afirmă că, instanța de apel neîntemeiat a menținut sentința de achitare, fără a da apreciere probelor administrate din punct de vedere al pertinentei, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora.

În contextul dat, procurorul menționează că, în conformitate cu probele administrate și examinate s-a constatat, că inculpata Țenti I. a avut calitatea de

instigator al infracțiunilor săvârșite, or, inițial conflictul a apărut anume între Țenti I. și Țenti S., ca rezultat al acțiunilor părții vătămate, Țenti S., care a demonstrat în adresa inculpatei un gest ofensator. În scop de răzbunare, Țenti I. l-a instigat și l-a determinat pe soțul său, Țenti O. la săvârșirea acțiunilor infracționale în privința lui Țenti S., care i-a provocat vătămări corporale medii.

Respectiv, se conchide că la săvârșirea infracțiunilor incriminate, Țenti O. a avut calitatea de autor al infracțiunii, care nemijlocit a săvârșit latura obiectivă a infracțiunii, ca urmare a instigării din partea soției sale Țenti I., iar vinovăția acestuia a fost constatată prin sentință de condamnare definitivă.

Recurentul mai menționează că instanța de apel a comis o eroare la pronunțarea deciziei, deoarece pe cauza dată a fost înaintată acțiune civilă de către vătămată Țenti S., însă prima instanță, nici în partea descriptivă, nici în cea dispozitivă, nu s-a expus în nici un mod asupra acțiunii civile, iar această eroare a fost omisă și de către instanța de apel.

Astfel, procurorul consideră decizia contestată ca neîntemeiată și ilegală, pasibilă de a fi casată.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2. Partea vătămată a declarat recurs ordinar, în care invocă temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, motivând că instanțele de apel au dat o apreciere greșită a probelor și drept urmare au ajuns greșit la concluzia de a o achita pe inculpata Țenti I.

În susținerea poziției sale, recurenta indică că instanța de apel greșit a apreciat critic probele prezentate de către acuzare în susținerea învinuirii aduse inculpatei, și anume: depozițiile sale date în calitate de parte vătămată, declarațiile martorilor Roșca I., Pancioha E., Babu S., Botezatu V., Merenciu E. și Țenti I.

Mai mult ca atît existența unei probe materiale anexată la materialele dosarului, CD-ul cu înregistrările video de la locul săvârșirii infracțiunii demonstrează indubitabil rolul care l-a avut inculpata la săvârșirea infracțiunilor.

De asemenea, mai indică că instanța de apel, cît și prima instanță și-au făcut concluzii greșite în privința nevinovăției inculpatei, din considerentul că acestea nu au apreciat corect și în mod obiectiv probele administrate și cercetate pe caz.

Prin recursul înaintat, partea vătămată solicită casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. Asupra recursurilor declarate, inculpata Țenti I. a depus referință, prin care solicită respingerea acestora ca fiind nefondate cu menținerea deciziei instanței de apel, motivând că instanțele de fond corect au ajuns la concluzia că rolul ei de instigator la săvârșirea infracțiunilor de către soțul său nu a fost dovedit.

8. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat de partea vătămată Țenti Svetlana urmează a fi respins ca inadmisibil, iar recursul declarat de procurorul în Procuratura

de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În primul rînd, Colegiul lărgit se va expune asupra recursului părții vătămate, Țenti Svetlana, care în recursul declarat invocă faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, deși de fapt, își manifestă dezacordul față de modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, enunțînd că declarațiile sale și ale martorilor Roșca Inga, Pancioha Elena, Babuci Svetlana, Botezatu Valeriu, Mereniuc Eduard și Țenti Iurii, care dovedesc indubitabil vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunilor imputate, instanța de apel le-a apreciat critic, în pofida faptului că în partea motivatorie a deciziei atacate menționează că a ajuns la concluzia privind nevinovăția inculpatei, în urma aprecierii tuturor probelor verificate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

La argumentul invocat, Colegiul lărgit constată că afirmațiile recurente privind concluziile contradictorii ale instanței de apel fixate în decizia recurată sunt neîntemeiate, din motiv că la fila 90, vol. II, în decizia instanței de apel este expres menționat că probele acuzării, printre care se enumeră: declarațiile părții vătămate, Țenti Svetlana și ale martorilor Roșca Inga, Pancioha Elena, Babuci Svetlana, Botezatu Valeriu, Mereniuc Eduard și Țenti Iurii – au fost apreciate critic de către instanța de apel, nefiind dovedit rolul de instigator al inculpatei, ci doar rolul de autor al lui Țenti Oleg, care se dovedește inclusiv și prin înregistrările video ridicate din magazinul „Alina” (f.d. 94, vol. II). Așadar, instanța de apel a menționat că probele care în viziunea părții vătămate sunt elocvente și dovedesc vinovăția inculpatei, de fapt, dovedesc doar vinovăția soțului acesteia, Țenti Oleg în comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 151, 287 Cod penal.

Prin urmare, aceste probe au fost reținute în sprijinul nevinovăției inculpatei și corect au fost coroborate cu alte probe administrate pe cauză, fără a trezi careva dubii privind redarea unor circumstanțe care nu sunt certe.

Cît privește motivele invocate în instanța de apel de către partea vătămată, acestea se fundamentează în mod prioritar asupra poziției de vinovăției a inculpatei în comiterea infracțiunilor incriminate în actul de învinuire, iar la acest capitol, instanța de recurs constată că soluția instanței de apel este pe deplin argumentată prin probe veridice și directe, care coroborează cu circumstanțele de fapt și combat versiunea părții vătămate în susținerea vinovăției lui Țenti Irina, aceasta fiind lipsită de suport probant, iar în asemenea caz, afirmarea unei stări, nu poate fi acceptată ca adevăr și nu poate influența convingerea instanței de judecată formată pe probe incontestabile.

Nu în ultimul rînd, se impune a reaminti că aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor cînd instanțele menționate, la aprecierea probelor, au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual-penale, ceea ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept.

În același context, instanța de recurs conchide că temeiul invocat de recurentă cu

referire la prezența în acțiunile inculpatei a elementelor constitutive ale componentelor infracțiunilor prevăzute la art. 42 alin. (5), 287 alin. (2) lit. b) și art. 42 alin. (5), 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, se combat prin materialele cauzei și nu semnalizează presupusele erori de drept, astfel încât, hotărîrea atacată cuprinde toate motivele invocate în apel, fiind descrise detaliat și argumentat în decizia instanței de apel, acceptate și de către instanța de recurs, care în totalitatea lor resping argumentele privind vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunilor incriminate, din care considerente, se concluzionează asupra respingerii recursului părții vătămate, Țenti Svetlana, ca fiind inadmisibil.

Cu referire la recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat, Colegiul lărgit constată că instanțele de fond corect au ajuns la concluzia potrivit căreia în ordonanța de punere sub învinuire din 04.12.2013 și în rechizitoriu procurorul greșit a calificat acțiunile inculpatei Țenti Irina, făcînd referire la prevederile art. 42 alin. (5) Cod penal, care reglementează calitatea de complice la săvîrșirea infracțiunii, pe cînd din conținutul actelor procesuale menționate, calitatea inculpatei a fost apreciată ca instigator, urmînd a fi reținute prevederile art. 42 alin. (4) Cod penal.

În continuare, din conținutul recursului declarat, se desprinde dezacordul recurentului privind aprecierea eronată a probelor administrate de acuzare, care indică direct și indubitabil asupra actului de instigare efectuat de către inculpata Țenti Irina, în special prin înregistrările video de la data de 09.05.2013, ridicate din magazinul alimentar „Alina”, unde se confirmă că aceasta nu încerca să aplaneze conflictul, ci dimpotrivă, îl determina prin cuvinte pe soțul său, Țenti Oleg să o lovească pe Țenti Svetlana.

Colegiul lărgit nu poate reține ca fondată afirmația în cauză, din motiv că, prin reproducerea înregistrărilor video din data 09.05.2013, ridicate din magazinul alimentar „Alina”, se observă că inculpata nu întreprinde nici o acțiune presupunînd un comportament verbal sau concludent, care ar fi îndreptată spre îndemnarea aplicării violenței de către soțul său, Țenti Oleg față de Țenti Svetlana. Astfel, luînd în calcul definiția legală a noțiunii de instigator prevăzută în dispoziția art. 42 alin. (4) Cod penal, potrivit căreia instigatorul este „persoana care, prin orice metode, determină o altă persoană să săvîrșească o infracțiune”, rezultă că instigarea reprezintă o activitate exclusiv comisivă, presupunînd un transfer psihic a intenției infracționale a instigatorului către instigat (autorul potențial al infracțiunii).

Așadar, aprecierea părții acuzării drept instigare la comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 152, 287 Cod penal a inacțiunii inculpatei de a nu încerca să aplaneze conflictul iscat între soțul său și partea vătămată este eronată, deoarece nu se încadrează în tipajul participației sub formă de instigare la infracțiune, avînd ca raționament primar prevederile legale înscrise în dispoziția alin. (4) art. 42 Cod penal, din care rezultă că instigarea nu poate să se realizeze prin inacțiune. Mai mult ca atît, pentru a fi în prezența instigării la infracțiune, inițiativa comiterii infracțiunii trebuie să aparțină instigatorului, iar în condițiile prezentei cauze penale, partea acuzării invocă inacțiunea

inculpatei de a aplana conflictul deja existent, ceea ce denotă că inițiativa comiterii infracțiunilor prevăzute la art. 152, 287 Cod penal nu i-a aparținut inculpatei Țenti Irina, dar lui Țenti Oleg, motiv din care cele imputate inculpatei Țenti Irina nu pot, în principiu, să constituie instigare la comiterea infracțiunilor de vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății și huliganism.

În conduita inculpatei Țenti Irina lipsește fapta infracțională, ceea ce duce implicit la inadmisibilitatea tragerii la răspundere penală.

Din aceleași considerente formulate *supra*, Colegiul lărgit constată că instanțele de fond corect și justificat au ajuns la concluzia de a o achita pe inculpata Țenti I., însă, motivul pe care urma a se întemeia achitarea în cauza penală vizată, este cel prescris la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Raționamentul dat se fundamentează pe faptul că sentința de achitare se adoptă în baza temeiului prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală – „*nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*”, în cazul inexistenței unei fapte în materialitatea ei, adică atunci când nu s-a produs nici o schimbare în realitatea obiectivă.

La fel, urmează să fie adoptată sentința de achitare în baza temeiului prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, când există o anumită conduită, dar ea nu este cea prevăzută de semnul material al laturii obiective a infracțiunii (inexistența conduitei descrise de *verbum regens*).

Componența infracțiunii este alcătuită dintr-un sistem complex de elemente constitutive, printre care se enumeră: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. Celor patru elemente constitutive le corespund anumite semne, ce caracterizează aceste elemente constitutive.

Latura obiectivă reprezintă unul dintre cele patru elemente constitutive ale componenței infracțiunii și constă în totalitatea condițiilor cerute de norma de incriminare privitoare la actul de conduită pentru existența infracțiunii.

Astfel, latura obiectivă a infracțiunii se caracterizează printr-un grup de semne ce determină aspectul exterior al comportamentului persoanei. Sunt recunoscute următoarele semne ale laturii obiective: a) fapta prejudiciabilă (semnul material); b) urmările prejudiciabile; c) legătura de cauzalitate dintre fapta și urmările prejudiciabile; d) locul, timpul, metoda, instrumentele/mijloacele comiterii infracțiunii, circumstanțele, ambianța comiterii infracțiunii, produsul infracțiunii, situația-premisă.

Analizând dispozițiile normelor din Partea specială a Codului penal, observăm că numai unul dintre semnele laturii obiective enumerate anterior caracterizează absolut toate componentele infracțiunii.

Acest semn este fapta prejudiciabilă (fapta materială).

Fapta prejudiciabilă (fapta materială) reprezintă semnul principal al laturii obiective și constă din actul de conduită interzis.

Activitatea fizică ce constituie semnul material al laturii obiective a infracțiunii

este desemnată de legiuitor printr-o expresie denumită „*verbum regens*”.

Fără o activitate exterioară nu poate exista infracțiunea. Deci, orice infracțiune reprezintă o faptă, o activitate materială care se manifestă sub formă de acțiune sau inacțiune.

Acțiunea infracțională este aceea prin care se face ceva ce nu trebuie de făcut, ce este interzis printr-o normă de conduită prohibitivă; ea realizează încălcarea unei interdicții și realizează o acțiune ilicită.

Inacțiunea, sub care se mai poate manifesta fapta prejudiciabilă, înseamnă un comportament pasiv al persoanei, în prezența obligației și posibilității de a acționa într-un anumit mod, ordonat de lege. Inacțiunea este legată de o normă onerativă, care impune obligația de a se face ceva, obligând pe destinatar la un anumit comportament.

Prin urmare, „lipsa” semnului material (faptei prejudiciabile) al laturii obiective a infracțiunii înseamnă inexistența faptei incriminate, în sensul explicat mai sus.

În acest sens, Colegiul lărgit reține că Țenti Irina urmează a fi achitată din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, adică în baza temeiului prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Cu referire la critica acuzatorului de stat privind neexpunerea instanțelor de fond asupra acțiunii civile, instanța de recurs menționează că, reieșind din dispoziția art. 387 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, atunci când se dă o sentință de achitare dacă s-a constatat inexistența faptei incriminate, instanța respinge acțiunea civilă.

În concluzie la argumentele punctate mai sus, Colegiul lărgit consideră că alegațiile procurorului nu și-au găsit confirmare în vedere susținerii vinovăției inculpatei în comiterea infracțiunilor incriminate, și consideră necesar de a menține hotărârile contestate în această parte, însă, va admite recursul vizat din alte motive, enunțând următoarele considerente.

Reieșind din dispoziția art. 1 al Legii cu privire la Procuratură din 25.12.2008, unde este reglementat că procurorul apără interesele generale ale societății, reprezentând învinuirea în instanța de judecată, având rolul de a contribui activ la aflarea adevărului în cadrul procesului penal, putem conchide că odată ce procurorul a atacat decizia instanței de apel în defavoarea inculpatului, instanța de recurs, verificând actele cauzei din toate punctele de vedere, este în drept să atenueze situația inculpatului sau chiar să dispună achitarea acestuia dacă din actele cauzei rezultă aceasta.

Mai mult ca atât, făcând referință la chestiunea disputată, atunci se subliniază că regula *neagravării situației* se aplică tuturor titularilor dreptului de atac cu excepția procurorului. Aceasta înseamnă că dacă procurorul a atacat hotărârea în defavoarea inculpatului, instanța de recurs, având dreptul de a agrava situația inculpatului, are și dreptul de a lua o hotărâre care să atenueze situația acestuia. Or, procurorul reprezintă interesele societății, iar interesele societății constau în înfăptuirea unei justiții care urmărește stabilirea adevărului.

Luând în considerație cele notate mai sus, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia de a respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de partea vătămată,

Țenti Svetlana și de a admite recursul declarat de către procuror, cu casarea sentinței Judecătorei Edineț din 29 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 aprilie 2015, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Țenti Irina se consideră achitată de sub învinuirea înaintată în baza art. 42 alin. (5), 287 alin. (2) lit. b) și art. 42 alin. (5), 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

9. În corespundere cu art. 433 alin. (1), 434, 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. c), art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de partea vătămată Țenti Svetlana.

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, casează sentința Judecătorei Edineț din 29 iulie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui *Țenti Irina Alexandr*, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre după cum urmează.

Țenti Irina Alexandr se consideră achitată de sub învinuirea înaintată în baza art. 42 alin. (5), 287 alin. (2) lit. b) și art. 42 alin. (5), 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Petru Moraru